

Stefaan Dheedene

Half an optimist, a brand new rocker box and a blow on broad daylight
trampoline

04.02.2017 – 25.02.2017

Stel u een bezoeker voor. Man of vrouw. Jong of oud. Het doet er niet toe. Stel u die nieuwsgierige bezoeker voor die geen zin heeft om te luisteren naar het verhaal van de galeriehouder. Stel u voor dat u die bezoeker bent. Voor u, in de beperkte ruimte van de galerie, meerdere objecten. Door de Engelse titel van de tentoonstelling kan u ze identificeren.

Het eerste is een reproductie op schaal $\frac{1}{2}$ van een optimist, een klein éénpersoonszeilbootje bedacht in 1947 om kinderen vertrouwd te maken met de zeilsport. Verschillende artikels op het internet over de optimist leren u dat de boot gemaakt werd vanuit een bewondering voor zeepkistraces en om jeugddelinquentie tegen te gaan. Regelmatig gaan zeilen was een remedie tegen het nietsdoen. Diezelfde artikels informeren u bovendien over het feit dat de Amerikaan Clark Mills de plannen van de zeilboot zo uittekende dat ze door één persoon gebouwd kan worden op basis van multiplexplanken. Al vanaf de bouw van de optimist was het concept van autonomie manifest aanwezig en totaal. U raakt onder de indruk van de schaal van de boot. Het gaat om een maquette maar ze is tegelijk groot genoeg voor een volwassene.

Niet veel later leert Wikipedia u ook dat het imposante object in gevernist hout naast de optimist de 'brand new rocker box' is. Ook hier gaat het om een splinternieuw object naar model met een eenvoudige architectuur. Het is gelijkaardig aan de rocker boxen die door duizenden gelukzoekers in de 19de eeuw gebouwd werden om goud te vinden in de rivieren. Zoals de optimist staat het op een onderstel. De rocker box beschikt over een zeef waardoor de goudkorrels van het zand en de andere onzuiverheden uit de rivier worden gescheiden. Met de grote houten handgreep schudt men het over zijn as en zet men het in werking zoals een schommel. U associeert de hendel van de rocker box met die van oude gokautomaten in casino's.

In de tweede ruimte ziet u een reeks diepe houten dozen aan de muur waarop een soort hamer rust. U slaagt erin af te leiden dat dit instrument ervoor zorgt dat een bol met een knal doorheen de holte bovenaan in de doos naar beneden kan vallen. Deze bol staat momenteel in het midden van de compositie waar de twee kleurvlakken elkaar ontmoeten. Opnieuw helpt de titel van de tentoonstelling u de aard van de werken te begrijpen. Het zouden zeelandschappen kunnen zijn, ondanks het verticale formaat dat ongewoon is in dit genre. Een kort filmpje dat gedraaid werd in het atelier van de kunstenaar en daarna op Instagram is gepost, doet u inzien dat kinderspeelgoed wellicht aan de basis lag van deze objecten. U denkt aan volksspelen als de sjoelbak of hamertje klok. De knal van de bal zou een kosmische Apocalyps kunnen voorstellen met als resultaat een stilstaand beeld van een zonsondergang of -opgang.

Terwijl u leunt tegen de vensterbank van de galerie, stelt u zich vragen bij de nabijheid van de werken in de twee galerieruimten. U kijkt opnieuw naar de uitnodiging. Nu begrijpt u de keuze van de gouden kleur beter en ook van de titel van de tentoonstelling. Deze is haast komisch, net zoals het begin van zo'n grappig verhaal waarin de personages zich op een boot bevinden en er maar één zal overblijven. U begrijpt echter niet welke rol de houten lat met schroef en potlood in dit verhaal kan spelen. U hoort de galeriehouder aan een andere bezoeker vertellen dat het potlood op neushoogte van de kunstenaar is gemonteerd en dat deze de middellijn van de houten kisten bepaald heeft.

Hoewel alle werken een sterke plastische autonomie hebben, lijken ze u toch sterk met elkaar verbonden in hun gedetailleerde uitvoering en zorgvuldige afwerking. Elk werk is in essentie een gelijkaardige houten doos. U waardeert het nederige materiaal, het hout. De optimist en de rocker box functioneren als de antithese van industriële ready-mades. Opeens lijkt het u alsof de tentoonstelling reflecties aanraakt over erg diverse thema's die te maken hebben met de actuele globale socio-economische situatie. U denkt aan de macht van het individu die deze complexe wereld om zich heen vertaalt in de bouw van eenvoudige apparaten.

En wat u op het eerste zicht een hybride – minimalistische, conceptuele – tentoonstelling leek, wordt een politieke manifestatie van voorwerpen en activiteiten. De werken zijn objecten die zich buiten de tentoonstelling kunnen handhaven. Wanneer u de galerie uitloopt, raakt u overweldigd door de kracht van het metaforische denken wanneer u het citaat van Clark Mills luidop leest: *"It all happens under the waterline. If you haven't got it done there, it doesn't much matter what you do to the topside"*.

Simon Delobel, februari 2017